

Uitspraak Raad van Beroep

Kenmerk RVB:2022-

klachtnummer **7089.01.08.006.83**

uitspraakdatum: 12 juli 2022

Uitspraak van de Raad van Beroep van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag

inzake het beroep van

X, kantoorhoudend te **P**, beklagde, thans appellant, **bijgestaan door Y**
tegen

A, te **E**, klagster, thans verweerster, vertegenwoordigd door **F** en ter zitting van 28 juni 2022 vertegenwoordigd door de heer **R**

1. Loop van het geding

1.1. De Raad van Tucht heeft 22 februari 2021, met klachtnummer 2021:002, uitspraak gedaan op de bij klaagschrift van 27 augustus 2019 ingediende klacht.

1.2. De Raad van Tucht heeft

1.2.1. de klacht zoals verwoord in de onderdeel 3.1.1. van haar uitspraak gegrond verklaard, met uitsluiting van dat deel van de klacht dat ziet op misleiding van klagster door beklagde,

1.2.2. de klacht zoals verwoord in onderdeel 3.1.2 gegrond verklaard, met uitsluiting van dat deel van de klacht dat ziet op het niet mogen aanvaarden van de opdracht door beklagde;

1.2.3. de klacht zoals verwoord in 3.1.4. gegrond verklaard;

1.2.4. de klacht zoals verwoord in 3.1.3. ongegrond verklaard,

en daarop beklagde berispt en veroordeeld in de kosten van de procedure.

1.3. Appellant heeft bij brief van 22 maart 2021, bij de Raad binnengekomen op 19 april 2021, beroep ingesteld tegen deze uitspraak.

1.4. Verweerster heeft ingediend een verweerschrift, gedagtekend 7 juli 2021.

1.5. Verweerster heeft tevens een brief met bijlage gestuurd met dagtekening 16 november 2021 naar aanleiding van het uitblijven van een conclusie van repliek van de zijde van appelland.

1.6. De mondelinge behandeling van het beroep heeft online plaats gehad op 14 december 2021, aanvang 10.00 uur. Door het niet verschijnen van appelland en zijn gemachtigde, waardoor geen expliciete instemming kon worden verkregen voor een online behandeling, heeft de Raad van Beroep besloten de zitting te schorsen en een nieuwe zitting te organiseren.

1.7. De mondelinge behandeling van het beroep is voortgezet op dinsdag 28 juni 2022 te Den Haag, aanvang 9.30 uur. Aldaar zijn verschenen appelland, vergezeld van zijn gemachtigde mevrouw Y, alsmede de heer R namens verweerster.

1.8. Partijen hebben aldaar gereageerd op elkaars inbreng, waarbij mevrouw Y een pleitnotitie heeft verstrekt en heeft voorgedragen. Van het verhandelde ter zitting is een geluidsopname gemaakt.

2. Feiten

Op grond van hetgeen over en weer door partijen is gesteld en niet of onvoldoende is weersproken neemt de Raad van Beroep de volgende feiten en omstandigheden als vaststaand in aanmerking.

2.1. Appellant is middels zijn onderneming E Belastingadvies als belastingadviseur werkzaam te P en is als lid van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Vereniging) als "RB" ingeschreven.

2.2 Verweerster, geboren in 1936, is in het verleden gehuwd geweest met de heer H, geboren in 1933 (hierna: H). Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren: zoon R (hierna: R) en dochter N (hierna: N). Het huwelijk van verweerster en H is in 1985 door echtscheiding ontbonden. Tot de gemeenschappelijke boedel behoorde een woonworpand aan de B te E (hierna: B).

2.3 H is na de echtscheiding hertrouwd met mevrouw J (hierna: J). H is op 10 oktober 2018, na een kort ziekbed, overleden.

2.4 H exploiteerde een onderneming, aanvankelijk in de vorm van eenmanszaak, op het gebied van autoschadeherstel in het woonworpand B. In 1987 heeft H de onderneming ingebracht in een maatschap met zoon R. De werkplaats is daarbij in gebruik en genot ingebracht in de maatschap.

2.5 Nadat H ernstig ziek was geworden met nog slechts een korte levensverwachting, heeft hij zich op 18 mei 2018 tot appellant gewend met het verzoek de overgang van zijn vermogen naar zijn erfgenamen (J, R en N) te begeleiden. Ook verzocht H aan appellant om te onderzoeken of J na het overlijden van H recht zou hebben op een sociale uitkering ter voorziening in haar levensonderhoud.

2.6 Nadat appellant extern advies had ingewonnen met betrekking tot de mogelijke rechten van J op een sociale uitkering, heeft appellant aan H en J bericht dat geen recht op een dergelijke uitkering bestond. Op 6 juni 2018 heeft appellant vervolgens aan H een advies uitgebracht met betrekking tot de overgang van de nalatenschap. Het advies hield in grote lijnen in dat de gehele nalatenschap inclusief het woonworpand B zou overgaan naar J en dat het maatschapsaandeel van H om niet zou overgaan naar R. Deze zou daarbij de werkplaats in B tegen een redelijke huurvergoeding kunnen blijven gebruiken.

2.7 Bij brief van 4 juni 2018 heeft de advocaat van verweerster zich tot H gewend. Hij schrijft daarin, voor zover hier van belang, als volgt: "Tot mij heeft zich gewend uw voormalig echtgenote mevrouw A. (...) Per vonnis van 29 januari 1985 heeft de Rechtbank S de echtscheiding tussen u beiden uitgesproken. (...) Daarbij heeft de rechtbank beslist dat nadat het vonnis in de registers van de burgerlijke stand zal zijn ingeschreven u met cliënte diende over te gaan tot boedelverdeling. Op 17 mei 1985 is de uitspraak ingeschreven in de registers van de gemeente E, zodat u per die datum gescheiden bent. De boedelverdeling heeft echter nimmer plaatsgevonden. U was in gemeenschap van goederen met cliënte gehuwd. Dit heeft tot gevolg dat de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap tussen u en cliënte alsnog dient te worden verdeeld. Cliënte wil daartoe graag alsnog overgaan. (...) Peildatum voor wat betreft de samenstelling en omvang van het vermogen is krachtens de wet de datum van echtscheiding, 17 mei 1985. (...) Voor wat betreft de samenstelling en omvang van het vermogen op het moment van echtscheiding is bekend dat er in iedere geval sprake is van een woning en bedrijfspand aan de B te E. (...)"

2.8 Naar aanleiding van de brief van de advocaat van klagster heeft H op 8 juni 2018 contact opgenomen met appellant en hem daarover geïnformeerd. Dat het woonworpand B nog gemeenschappelijk eigendom was van H en verweerster was niet eerder bekend bij appellant.

2.9 Op 11 juni 2018 heeft verweerster appellant benaderd, en op 13 juni 2018 heeft een bespreking tussen verweerster en appellant plaatsgevonden. Verweerster heeft daarbij aan appellant aangegeven dat het haar wens was dat een oplossing zou worden gevonden waarbij R in de werkplaats zou kunnen blijven werken. Zij heeft appellant verzocht haar daarbij te willen adviseren. Tot de stukken van het geding behoort een niet ondertekende opdrachtbevestiging van 19 juni 2018.

2.10 Op 22 juni 2018 heeft appellant advies ingewonnen bij een externe deskundige, mr. O (hierna: O) van L Advocaten te N. Deze gaf als oplossingsrichting in haar brief van 6 juli 2018 aan appellant kortgezegd, om de woning toe te delen aan H tegen een vorderingsrecht voor klagster en de overdracht van het maatschapsaandeel aan R in een testament vast te leggen.

2.11 Daarop is een notaris (hierna: de notaris) benaderd en op 13 juli 2018 heeft appellant H en J vergezeld bij het bezoek aan de notaris om een en ander vast te leggen in testamentaire regelingen.

2.12 Op dezelfde dag, 13 juli 2018, om 16.34 uur belde O appellant met de mededeling dat uit het overleg dat zij met de notaris had gehad naar voren was gekomen dat zich een civielrechtelijke bijzonderheid had voorgedaan in de zaak van verweerster en H. Er was – aldus O – op 14 maart 2013 een ruilverkaveling geweest waardoor H enig eigenaar van de woning was geworden en verweerster een vordering had verkregen. Die vordering van verweerster zou inmiddels door tijdsverloop mogelijk verjaard zijn.

2.13 Appellant heeft een concept “vaststellingsovereenkomst” opgesteld, waarin de hoogte van de vordering van verweerster werd vastgesteld, doch waarbij verweerster zich bereid verklaarde die vordering - van haar aandeel in de waarde van B - teniet te laten gaan onder de voorwaarde dat H aan R het recht verleende om de werkplaats in B te blijven gebruiken tegen een door hem en zijn rechtsopvolgers met R overeen te komen redelijke vergoeding. Verweerster krijgt het recht haar vordering alsnog op te eisen indien niet aan de voorwaarde wordt voldaan. De waarde van de woning is daarbij gesteld op de WOZ-waarde voor 2018 (waardepeildatum 1 januari 2017).

2.14 Medio 12 juli 2018 heeft appellant de concept vaststellingsovereenkomst met – onder anderen – verweerster, H en R gezamenlijk besproken. Direct daarop aansluitend is de vaststellingsovereenkomst door partijen – waaronder verweerster – ondertekend.

2.15 Bij overeenkomst van uittreden van H uit de maatschap van 15 juli 2018, zijn H en R onder meer als volgt overeengekomen: “5. Gebruik werkplaats. Zoals is afgesproken in de maatschapsakte krijgt R [] het recht de werkplaats te huren voor de onderneming voor een periode tot zijn pensionering. De huurprijs zal worden bepaald aan de hand van een taxatie door een deskundige.”

2.16 Met dagtekening 24 juli 2018 heeft O de declaratie voor haar werkzaamheden verzonden aan appellant. Het betreft een bedrag van € XXX vermeerderd met € XXX BTW, derhalve in totaal groot € XXX. De omschrijving van de declaratie luidt: “Inzake: E Belastingadvies/advies H c.s.”. De specificatie van de werkzaamheden van O vermeldt onder meer: “check structuur/afstemmen notariaat/afstemmen huwelijksafw. plus gemeenschap afstemming oplossing dmv vastst.ovk. aanpassing akte ms, plus nieuw te maken testament ivm pos alle betrokken

partijen.”

2.17 Nadat appelland terug was gekomen van vakantie heeft verweerster hem op 6 augustus 2018 telefonisch benaderd met de mededeling dat zij niet achter de inhoud van de vaststellingsovereenkomst stond en zich daaruit wilde terug trekken. Dit omdat haar – verweerster – was gebleken dat de verstrekte informatie over de juridische gevolgen van de ruilverkaveling voor haar vordering op het pand B onjuist was. Appelland heeft daarop geïnformeerd bij L en daarover op 7 augustus 2018 met verweerster gesproken en haar toegelicht waarom de overeenkomst volgens appelland goed voor verweerster was en dat zo aan haar wens werd voldaan. Daarbij heeft hij verweerster geadviseerd dat indien verweerster de vaststellingsovereenkomst wilde intrekken, zij daartoe een andere adviseur diende in te schakelen.

2.18 Met dagtekening 10 augustus 2018 heeft appelland aan verweerster een factuur voor zijn diensten gestuurd ten bedrage van € XXX. Deze is in grote lijnen als volgt samengesteld (in €):

Inventarisatie en analyse	XXX
Overleg op 13-6, 12-7, 14-7 en 7-8	XXX
Divers overleg met A	XXX
Beoordeling akte ruilverkaveling	XXX
Overleg met P&B inzake juridische aspecten scheiding	XXX
Opstellen vaststellingsovereenkomst	<u>XXX</u>
Subtotaal	XXX
Factuur P&B	<u>XXX</u>
Subtotaal	XXX
BTW	<u>XXX</u>
Totaal	XXX

2.19 Als bijlage bij deze factuur van 10 augustus 2018 is gevoegd een factuur van L advocaten notarissen gericht aan appelland van 24 juli 2018 voor een bedrag van € XXX excl. btw. alsmede een bij die laatste factuur behorende specificatie voor de werkzaamheden van advocate O.

2.19 Namens verweerster heeft F contact opgenomen met appelland, hetgeen resulteerde in een afspraak voor een bespreking op 12 september 2018. Daarbij werd de inhoud en reikwijdte van de aan beklagde verstrekte opdracht en de hoogte van de factuur van beklagde besproken. Op 14 september 2018 heeft F appelland per email bericht dat verweerster ontkent een opdrachtbevestiging te hebben ontvangen.

2.20 Appelland en verweerster zijn daarna niet nader tot elkaar gekomen in het tussen hen ontstane geschil. Dit, en omdat betaling van de factuur door verweerster achterwege bleef, heeft ertoe geleid dat appelland verweerster op 23 juli 2019 heeft laten dagvaarden voor de kantonrechter te S. In de dagvaarding is onder punt 6. onder meer vermeld dat appelland verweerster bij de aanvaarding van de opdracht heeft geïnformeerd over mogelijke tegenstrijdige belangen van H en verweerster.

2.21 Op 27 augustus 2019 heeft verweerster de klacht(en) tegen appelland bij de Raad van Tucht ingediend.

2.22 Bij vonnis van 10 maart 2020 heeft de kantonrechter van de Rechtbank Noord-Nederland verweerster – onder meer – veroordeeld tot betaling aan appelland van de factuur van 10 augustus 2018.

2.23 Bij arrest van 13 juli 2021 heeft het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden het vonnis van de kantonrechter vernietigd. Het

Hof heeft geoordeeld dat verweerster slechts een beperkte opdracht aan appellant heeft verstrekt, namelijk om een regeling te treffen waarbij R het bedrijf aan de B kon voortzetten. De niet ondertekende opdrachtbevestiging levert onvoldoende bewijs op dat een verdergaande opdracht is verstrekt. Dit betekent – volgens het Hof - dat appellant de hem door mr. O in rekening gebrachte kosten niet had mogen doorberekenen aan verweerster. Het hof heeft vervolgens verweerster veroordeeld tot betaling van € XXX, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf 25 maart 2019.

3. De Raad van Tucht

3.1.. De Raad van Tucht heeft overwogen:

4.2 De klacht van klaagster is op 27 augustus 2019 door de Raad op elektronische wijze ontvangen. Beklaagde stelt dat nu de advisering waarover klaagster klaagt is geëindigd op 14 juli 2018, derhalve meer dan één jaar vóór ontvangst van de klacht door de Raad, klaagster niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in haar klachten.

4.3 De Raad stelt voorop dat sinds de invoering van het nieuwe RTRB op 1 januari 2019, het tuchtrecht van de Vereniging - anders dan daarvoor - naast een absolute verjaringstermijn ook een relatieve verjaringstermijn kent. Deze relatieve verjaringstermijn bedraagt in beginsel één jaar. Aan beklagde kan worden toegegeven dat de advisering door beklagde, waartegen de klachten zich richten, meer dan één jaar vóór indiening van de klacht bij de Raad is geëindigd.

4.4 De in artikel 6, vierde lid van het RTRB bedoelde termijn van één jaar neemt echter eerst een aanvang op de dag na de dag waarop de klager heeft kennisgenomen of redelijkerwijs heeft kunnen kennis nemen van het gestelde klachtwaardig handelen. Als eerste dag van de termijn van één jaar heeft naar het oordeel van de Raad dan ook te gelden de dag na de dag waarop de klager zich bewust is geworden of redelijkerwijs bewust moet zijn geworden van het mogelijk 'klachtwaardige' aspect van het handelen van het lid. De eventuele kennis van een gemachtigde van de klager dient in dit verband aan de klager te worden toegerekend.

4.5 Op grond van hetgeen daarover in de stukken en ter zitting is aangevoerd acht de Raad aannemelijk dat klaagster zich redelijkerwijs niet eerder dan op 12 september 2018, tijdens de bespreking van haar gemachtigde F met beklagde, bewust is geworden of had hoeven worden van het mogelijk klachtwaardig handelen van beklagde. Daar doet niet aan af dat klaagster zich op 6 augustus 2018 tot beklagde heeft gewend om beklagde te laten reageren op het feit dat zij inmiddels had begrepen dat het advies met betrekking tot de gevolgen van de ruilverkaveling voor de boedelverdeling onjuist was. Immers beklagde heeft daarover klaagster nog nader geïnformeerd en dit advies aan klaagster nogmaals toegelicht. Daarbij neemt de Raad in overweging dat klaagster destijds 82 jaar oud was, niet bedrijfsmatig handelde en geen juridische achtergrond heeft.

De klacht onder 3.1.1

4.10 Artikel 1, eerste lid, van het RBU luidt:

“Een lid is gehouden zijn werkzaamheden op een eerlijke, zorgvuldige en behoorlijke wijze te verrichten, zich te houden aan wet- en regelgeving en zich verder te onthouden van al wat overigens in strijd is met de eer en waardigheid van het beroep.”

4.11 Tussen partijen is niet in geschil dat klaagster aan beklagde een opdracht heeft verstrekt, doch partijen verschillen van mening over de aard en inhoud van de verstrekte opdracht. Klaagster stelt dat beklagde haar heeft misleid en heeft gewerkt zonder opdrachtbevestiging en zonder haar toestemming externe deskundigen heeft ingeschakeld.

4.12 De last om feiten en omstandigheden te stellen en bij betwisting - zoals hier - aannemelijk te maken die

de conclusie rechtvaardigen dat sprake is geweest van gedragingen van beklaagde die in strijd zijn met het bepaalde in artikel 1, eerste lid van het RBU, rust in beginsel op klaagster.

4.13 Klaagster stelt daartoe dat zij zich tot beklaagde heeft gewend uitsluitend met het verzoek zeker te stellen dat R in de werkplaats van B zou kunnen blijven werken doch dat daarbij niet is gesproken over het door beklaagde inwinnen van externe adviezen. Beklaagde stelt daartegenover dat hij van klaagster opdracht heeft gekregen voor de werkzaamheden die - kortgezegd - zijn vermeld factuur van 10 augustus 2018 (2.18), waartoe ook behoorde het zo nodig raadplegen van externe deskundigen. Zonder opdracht van klaagster zou hij - beklaagde - geen werkzaamheden met betrekking tot de verdeling van de voormalig echtelijke woning B hebben verricht.

4.14 De Raad stelt voorop dat tot het op zorgvuldige en behoorlijke wijze verrichten van de werkzaamheden als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van het RBU, tevens behoort dat een lid tegenover zijn cliënt geen onduidelijkheid laat bestaan over de inhoud en de reikwijdte van de door het lid jegens zijn cliënt aanvaarde opdracht. Het verstrekken van een duidelijke, schriftelijke, opdrachtbevestiging is daarvoor een bij uitstek geschikt middel.

4.15 Tot de stukken van het geding behoort een door beklaagde overgelegde niet-ondertekende opdrachtbevestiging. Daarmee maakt beklaagde tegenover de gemotiveerde stelling van klaagster niet aannemelijk dat hij deze opdrachtbevestiging aan klaagster heeft verstrekt. Nu beklaagde ondanks het kennelijk aanvaarden van een opdracht tot het verrichten van werkzaamheden voor klaagster daarvoor geen schriftelijke opdrachtbevestiging heeft verstrekt, rust in dit geval op beklaagde de last de door hem gestelde aard en omvang van de door klaagster verstrekte opdracht aannemelijk te maken.

4.16 In zijn verweerschrift schrijft beklaagde onder meer (bladzijde 10): "Relevant is nog dat de bedoeling van mevrouw A was dat haar zoon R de werkplaats kon blijven huren. Dat wilde zij waarborgen en daarvoor kwam zij bij mij.". Dit komt overeen met de stelling van klaagster. Dat - zoals beklaagde stelt, doch klaagster weerspreekt - beklaagde zonder opdracht van klaagster geen werkzaamheden met betrekking tot de verdeling van de voormalig echtelijke woning B zou hebben verricht, acht de Raad niet aannemelijk in het licht van de toentertijd reeds door beklaagde aan H gegeven adviezen met betrekking tot de overgang van de gehele nalatenschap inclusief het woonwerkpan B (2.5 en 2.6). Veeleer ligt de oorzaak van de werkzaamheden van beklaagde met betrekking tot de verdeling van B reeds besloten in de door H aan beklaagde verstrekte opdracht. Hiermee maakt beklaagde ook niet aannemelijk dat hij met klaagster vooraf heeft besproken dat hij - op haar kosten - mogelijk externe deskundigen zou inschakelen.

4.17 Dat beklaagde klaagster zou hebben 'misleid' in de zin van 'haar hebben bedrogen' of 'opzettelijk benadeeld' acht de Raad door klaagster op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

4.18 De Raad acht de klachten onder 3.1.1. gegrond, met uitsluiting van dat deel van de klachten dat ziet op misleiding van klaagster door beklaagde.

De klacht onder 3.1.2

4.19 Artikel 2, tweede lid, van het RBU luidt:

"Het is een lid niet geoorloofd werkzaamheden te verrichten die onverenigbaar zijn met de onafhankelijkheid van een belastingadviseur.

Toelichting:

Het is verder ongewenst dat een lid optreedt als fiscale belangenbehartiger van twee partijen die met elkaar in onderhandeling zijn. Wanneer een lid dit, met voorafgaande toestemming van partijen, toch doet, zal hij er voortdurend voor moeten waken niet de belangen van de ene klant boven die van de andere klant te plaatsen. Een lid dat twee partijen dient zal voorts in ieder stadium van het adviseringstraject volledige openheid van zaken moeten geven aan beide klanten. Ingeval een situatie van 'conflict of interest' dreigt te ontstaan, zal het

betrokken lid zich moeten beraden over zijn positie als belastingadviseur van beide partijen. Zo nodig zal hij de adviesrelatie met één van de klanten (tijdelijk) moeten beëindigen.”

4.20 *Klaagster stelt dat beklagde haar belangen onvoldoende heeft behartigd, en bovendien haar opdracht niet had mogen aanvaarden gezien haar aan de belangen van H tegengestelde belangen.*

4.21 *Beklaagde stelt echter dat hij bij de aanvaarding van de opdracht van klaagster duidelijk aan klaagster heeft aangegeven dat hij ook de adviseur was van H en dat er mogelijk tegengestelde belangen waren bij klaagster en H. Klaagster was zich daarvan van de aanvang af bewust, aldus beklagde.*

4.22 *Beklaagde heeft ter zitting van de Raad geloofwaardig verklaard dat hij bij de aanvaarding van de opdracht van klaagster zijn positie als adviseur van H, naast zijn mogelijk positie als adviseur van klaagster, heeft besproken en toegelicht. Dit strookt tevens met de in de dagvaarding van 23 juli 2019 opgenomen verklaring van beklagde (2.20). De aanvaarding op zich van de opdracht van klaagster door beklagde acht de Raad dan ook niet in strijd met het RBU.*

4.23 *Het voorgaande neemt echter naar het oordeel van de Raad niet weg dat, gezien de ontwikkelingen die zich na aanvaarding van de opdracht van klaagster voordeden, er bij beklagde alle reden had moeten zijn positie als adviseur van zowel klaagster als H te heroverwegen. Naar het oordeel van de Raad had beklagde uiterlijk nadat hij op de hoogte was geraakt van de mogelijke juridische complicaties van de ruilverkaveling bij de verdeling van B, gezien de in ieder geval vanaf dat moment zeer uiteenlopende belangen van klaagster en H, de relatie met één van beiden moeten beëindigen. In plaats daarvan heeft beklagde op 13 juli 2018 voor klaagster en H een concept-vaststellingsovereenkomst opgesteld, welke op 14 juli 2018 (ook) met klaagster is besproken en direct daarop dezelfde dag door haar is ondertekend (2.14). Beklaagde had moeten begrijpen dat klaagster, een vrouw van 82 jaar zonder juridische achtergrond, zonder dat zij daarvoor redelijke bedenktijd had of de mogelijkheid in alle rust met andere raadgevers daarover te spreken, de reikwijdte van hetgeen zij in die vaststellingsovereenkomst overeenkwam, niet of onvoldoende kon overzien, en haar als haar adviseur in bescherming moeten nemen. Daar doet de gestelde urgentie in verband met de slechte gezondheidstoestand van H niet aan af. Beklaagde heeft immers bewust deze positie van adviseur van beide partijen op zich genomen en daarmee zelf de mogelijkheid gecreëerd dat hij in een situatie als de onderhavige terecht zou kunnen komen.*

4.24 *De Raad acht de klacht onder 3.1.2. gegrond, met uitsluiting van dat deel van de klacht dat ziet op het niet mogen aanvaarding van de opdracht door beklagde.*

De klacht onder 3.1.3

4.25 *Artikel 8 van het RBU luidt:*

“ Een lid gaat geen klantrelatie aan indien hij niet beschikt of kan beschikken over voldoende deskundigheid om de door de klant gevraagde dienstverlening te kunnen uitvoeren.

Toelichting:

Een lid aanvaardt een opdracht alleen dan wanneer hij over voldoende deskundigheid beschikt om de opdracht uit te voeren. Dit doet zich voor wanneer hij zelf deskundig is op het betreffende terrein of wanneer hij binnen zijn kantoororganisatie beschikt over de benodigde deskundigheid. In alle andere situaties weigert een lid de opdracht, tenzij de klant instemt met het raadplegen van een externe deskundige.”

4.26 *Klaagster stelt dat beklagde een opdracht heeft aangenomen waarvoor hij niet voldoende deskundig was.*

4.27 *Vaststaat dat beklagde zelf de concept-vaststellingsovereenkomst voor klaagster en H heeft opgesteld doch tevens staat vast dat daarbij is geadviseerd door L (2.16). Niet gesteld is dat H, ook klant van beklagde, niet zou hebben ingestemd met het raadplegen van deze externe deskundige. De Raad*

acht ook niet aannemelijk dat beklaagde zonder instemming van H die deskundige heeft geraadpleegd. Omdat de eigen rol van beklaagde bij het opstellen van de vaststellingsovereenkomst niet volledig duidelijk is geworden acht de Raad niet aannemelijk gemaakt dat beklaagde de bepaling van artikel 8 van het RBU heeft geschonden. Ten overvloede merkt de Raad op dat een lid met onvoldoende kennis van het contractenrecht zich verre dient te houden van het opstellen van overeenkomsten.

4.28 De raad acht de klacht onder 3.1.3. ongegrond

De klacht onder 3.1.4

4.29 Artikel 13 van het RBU luidt:

“Een lid zal zijn honorarium vaststellen met inachtneming van de aard, de omvang en het belang van zijn werkzaamheden en de kosten van het raadplegen van externe deskundigen.

4.30 *Klaagster stelt dat beklaagde aan haar kosten van een externe deskundige in rekening heeft gebracht voor werkzaamheden die in feite niet voor haar doch voor H zijn verricht. Beklaagde heeft dat gemotiveerd bestreden.*

2.23 *Onder 4.16 heeft de Raad geoordeeld dat beklaagde niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij met klaagster vooraf heeft besproken dat hij - op haar kosten - mogelijk externe deskundigen zou raadplegen. De aanhef op de factuur van L “Inzake: E Belastingadvies/advies H c.s.” (2.16) wijst ook niet in de richting van werkzaamheden die specifiek zijn verricht voor klaagster, doch eerder lijken deze een gevolg te zijn van werkzaamheden ten behoeve van H. Ook de specificatie van de werkzaamheden van O wijst in die richting : “check structuur/afstemmen notariaat/afstemmen huwelijksafw. plus gemeenschap afstemming oplossing dmv vastst.ovk. aanpassing akte ms, plus nieuw te maken testament ivm pos alle betrokken partijen.” Alsdan is er geen plaats voor het doorbelasten van de kosten van de geraadpleegde externe adviseur aan klaagster.*

4.31 *Tot slot merkt de Raad op dat klaagster zich tot beklaagde heeft gewend met de mededeling dat het haar wens was dat een oplossing wordt gevonden waarbij R in de werkplaats zou kunnen blijven werken. Zij heeft beklaagde verzocht haar daarbij te willen adviseren. Het is de Raad niet duidelijk geworden waarom beklaagde haar niet aanstonds heeft medegedeeld dat R reeds uit hoofde van de maatschapsovereenkomst een recht had om de werkplaats na beëindiging van de maatschap te blijven gebruiken (2.15), en dat zulks bovendien al was besproken met H (2.6).*

4.32 *De conclusie is dat klachtonderdeel 3.1.4. is gegrond.*

Slotsom met betrekking tot de klachten

4.33 *Op grond van al het voorgaande zijn de klachten vermeld in de onderdelen 3.1.1 en 3.1.2 ten dele gegrond, is de klacht vermeld in onderdeel 3.1.4 gegrond en is de klacht in onderdeel 3.1.3. ongegrond.*

Op te leggen maatregel

4.34 *Hoewel beklaagde, door de opdracht van klaagster te aanvaarden, niet heeft gehandeld in strijd met het RBU, had hij zich (eerder) dienen te realiseren dat hij na de ontwikkelingen rondom de eventuele juridische gevolgen van de ruilverkaveling op de aan hem verstrekte opdracht, als professionele adviseur in een bijzonder lastig parket terecht was gekomen en dat zijn gelijktijdige advisering naar klaagster en H niet langer houdbaar was. Daarbij heeft beklaagde zich er bij de advisering rondom de vaststellingsovereenkomst van 14 juli 2018 onvoldoende rekenschap van gegeven de belangen van klaagster te bewaken, en is hij in zoverre in zijn zorgplicht jegens klaagster tekort geschoten. Ook heeft beklaagde de kosten van de door hem ingeschakelde externe adviseur ten onrechte bij klaagster gedeclareerd. De Raad acht dit ernstig. Wel neemt de Raad bij het opleggen van de maatregel mede in overweging dat beklaagde heeft aangegeven zich ervan bewust te zijn dat hij bij zijn advisering van klaagster meer tijd had moeten nemen.*

4.35 Naar het oordeel van de Raad is de maatregel van “berisping” als bedoeld in artikel 14, vierde lid, onder letter b, van het RTRB een passend en geboden antwoord op de geconstateerde gedraging van beklaagde. De Raad zal overeenkomstig besluiten.

4. Geschil in beroep bij de Raad van Beroep

- 4.1. Voor de Raad van Beroep is in geschil of de Raad van Tucht juist en terecht heeft beslist dat de klacht van verweerster ontvankelijk is.
- 4.2. Voorts is in geschil bij de Raad van Beroep of de Raad van Tucht de door verweerster ingediende klachtonderdelen zoals vermeld onder onderdelen 3.1.1. onder a, 3.1.1. onder d (gedeeltelijk), 3.1.1. onder f en 3.1.3 terecht gegrond heeft verklaard, en de maatregel terecht heeft opgelegd.

5. Standpunten en conclusies van partijen

- 5.1. Samengevat weergegeven stelt appellant in zijn beroepschrift dat de klacht niet binnen een jaar na het afronden van de opdracht is ingediend. Dit zou betekenen dat de klacht niet ontvankelijk had moeten worden verklaard. Appellant geeft aan dat onbegrijpelijk is waarom verweerster pas op 12 september 2018 bewust had moeten worden van mogelijk klachtwaardig handelen, terwijl de factuur van 10 augustus 2018 hieraan vooraf ging.
- 5.2. Voorts stelt appellant in zijn beroepschrift dat het oordeel van de Raad van Tucht dat de werkzaamheden met betrekking tot de verdeling van de voormalig echtelijke woning zijn verricht in het kader van de opdracht van de heer H sr., volstrekt onbegrijpelijk is omdat alleen verweerster belang had bij het alsnog verdelen van de huwelijksgemeenschap uit 1985.
- 5.3. Tevens stelt appellant in zijn beroepschrift dat het oordeel van de Raad van Tucht dat appellant de opdracht op een later moment, nadat bekend was geworden dat H door de ruilverkaveling 2013 volledig eigenaar was geworden, had moeten beëindigen, onbegrijpelijk is omdat de ruilverkaveling de gemaakte afspraken tussen H en verweerster over de verdeling en het gebruik van de werkplaats door zoon R, niet veranderde. Dat de belangen van verweerster onvoldoende zouden zijn behartigd, acht appellant daarom volstrekt onbegrijpelijk.
- 5.4. Tot slot stelt appellant dat de Raad van Tucht ten onrechte heeft geoordeeld dat de kosten van L ten onrechte zijn doorbelast aan verweerster. Aan deze beslissing ligt volgens appellant voornamelijk ten grondslag de onjuiste veronderstelling van de Raad van Tucht dat niet verweerster maar H opdracht zou hebben gegeven om de huwelijksgemeenschap uit 1985 alsnog te verdelen.
- 5.5. Samengevat weergegeven stelt verweerster zich op het standpunt dat de Raad van Tucht een juiste uitspraak heeft gedaan.

6. Overwegingen van de Raad van Beroep

6.1. Artikel 6, lid 4, van het Reglement Tuchtrechtspraak per 1 januari 2019 luidt:

“6.4 Een klacht die wordt ingediend na verloop van een jaar na de dag waarop de klager heeft kennisgenomen of redelijkerwijs kennis heeft kunnen nemen van het handelen of nalaten van het lid van RB tegen wie de klacht is gericht, wordt niet-ontvankelijk verklaard. (...)”

- 6.2. De Raad van Tucht heeft de klacht, ingediend op 27 augustus 2019, ontvankelijk verklaard. De Raad van Tucht heeft het standpunt van appellant dat de klacht niet-ontvankelijk was omdat meer dan één jaar na 14 juli 2018 – de datum waarop de advisering door appellant is geëindigd – was verlopen, verworpen door aan te sluiten bij de datum van 12 september 2018, zijnde de datum van de bespreking tussen appellant en gemachtigde F, waarop – naar het oordeel van de Raad van Tucht – verweerster bewust is geworden of had hoeven worden van het mogelijk klachtwaardig handelen van appellant.
- 6.3. De Raad van Beroep volgt hierin de Raad van Tucht niet. Uit de stukken van het geding en het verhandelde ter zitting blijkt dat appellant zijn werkzaamheden heeft geëindigd per 14 juli 2018, door verweerster op 6 augustus 2018 is benaderd met de mededeling dat zij niet (meer) achter de inhoud van de vaststellingsovereenkomst stond en zich daaruit wilde terugtrekken, dat op 7 augustus 2018 hier wederom tussen verweerster en appellant is gesproken, en dat op de factuur van 10 augustus 2018 duidelijk de werkzaamheden van L worden doorberekend aan verweerster en de factuur van L daarbij als bijlage was gevoegd. Hieruit blijkt dat verweerster (“klager” in de zin van artikel 6.4 van het Reglement Tuchtrechtspraak) op 6, 7 en 10 augustus 2018 kennis had genomen van het handelen of door haar gestelde nalaten van appellant. Daarbij merkt de Raad van Beroep op dat niet gebleken is dat tijdens de bespreking van 12 september 2018 nieuwe feiten en omstandigheden omtrent het handelen of gestelde nalaten van appellant zijn geopenbaard waardoor toen pas verweerster hiervan heeft kennis genomen of heeft kunnen nemen.
- 6.4. Aangezien verweerster, na haar mededeling op 6 augustus 2018, het gesprek van 7 augustus 2018 en de ontvangst van de factuur op 10 augustus 2018, meer dan een jaar heeft laten verlopen door op 27 augustus 2019 een klacht in te dienen, leidt dit ertoe dat de klacht niet-ontvankelijk verklaard had moeten worden.
- 6.5. Nu het primaire beroep van appellant slaagt, behoeven de verdere beroepsgronden geen behandeling meer.

Beslissing

De Raad van Beroep

- verklaart het beroep van appellant gegrond;
- vernietigt de uitspraak van de Raad van Tucht van 22 februari 2021;
- verklaart de door verweerster ingediende klacht niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs W.A.P. Nieuwenhuizen, voorzitter, A.J. Nieuwenhout MB RB en mr. ing. H.J. van den Kerkhof RB, leden, te Den Haag op 11 juli 2022, en is ondertekend door de voorzitter.

Den Haag, 12 juli 2022

mr.drs. W.A.P. Nieuwenhuizen

Voorzitter Raad van Beroep

Deze uitspraak wordt gezonden aan partijen. Een kopie wordt gezonden aan de Raad van Tucht alsmede aan het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag. Tegen geanonimiseerde publicatie van deze uitspraak door het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag heeft de Raad van Beroep geen bezwaar.